

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ÚNOR 2022 *** ROČNÍK XXIII. *** ČÍSLO 2

Cítát inspirující:

Rychlost je nutná, chytáme-li blechy, ale ne tehdy, píšeme-li knihy.

Michal Šolochov

Dana BERANOVÁ RODOKMEN

Zavřené dveře
ani vzdor
neukončí ten dávný vzor
větvícího se stromu
a my v něm
Není nám souzeno
přestříhnout rodokmen

PROČ PÍŠEME ?

Tento článek vyšel v Kobře v únoru roku 2007, přesně před patnácti lety. Shodou okolností v únorovém ČAJi č. 185 rozmlouvám s plzeňskou básnířkou Karlou Erbovou. A tak jsem si dovilil uveřejnit malé opakování, nakonec bych na mých slovech nic neměnil.

Titulek k dnešnímu úvodníku jsem si vypůjčil od paní Karly Erbové (mimochodem setkal jsem se s ní co by porotkyní na Literárním Varnsdorfu), která se ve svém článku **Proč píšeme? Nevím ...** (Dokořán č.39) zamýšlí nad knihami zaslánými společně se žádostí o přijetí do Obce spisovatelů. Dovolím si z jejich úvah i krátce citovat, ale především navázat na ty věčné diskuze, proč vlastně my všichni sedáme dnes spíš k počítači a chceme přidat k tomu všemu, co už bylo napsáno ještě dalších několik popsaných stránek.

Přiznám se, že i já si občas pokládám stejnou otázku, zvláště když procházím mezi regály prodejen levných knih, kde mnohdy nacházím zajímavé tituly, o které nikdo ani pohledem nezavadí, ačkoliv stojí doslova pár korun.

Proč vlastně lidé obětují mnohdy své celoživotní úspory, aby vydaly výbor ze svých veršů, které potom věnují několika svým známým? Ačkolik z těch známých si ty verše vůbec přečte? A souhlasím s paní Erbovou (nakonec jsem už taky nějaké ty sbírky přečetl), že ... cituji:

... mnohdy spíš krátkých řádků, které si o sobě myslí, že jsou verše. Často říkanky, sentimentální až to bolí, plné odešlých lásek, které se nám jeví tak sladké, bez poskvrny ... Takže vlastně ne#poezie, ale vydáno knižně, zasláno coby doklad tvorby. Musí se něco díť. Něco nezdravého. Říkám si, jestli není ta inflace „takypoezie“ rovněž i u nás syndromem jakési bezmoci, osamělosti v davu, obranou proti společnosti, která na jedné straně hýří sentimentalitou, a na straně druhé skutečný cit v lepším případě přehlíží, v horším se mu vysmívá a pohrdá jím. Prý ho nepotřebuje. Prý neviditelná ruka trhu.

Ano, vychází u nás spousta knih, pochopitelně různé obsahové kvality. A to platí nejen u poezie. Člověk papíru svěruje své pocity, postřehy, dojmy. Myslím si, že psaní může být určitým ventilem, kdy autor hledá odpovědi na otázky existence, každodenní reality života.

Potřebuje se svěřit, když má pocit, že zůstal sám, že se mu děje křivda. Potřebuje se podělit i o radost, štěstí a pohodu. Prostě každý autor má své pohnutky a motivy. Myslím, že paní Erbová to vystihla větou: **Papír je nejlepší psychiatr.**

Je dobře, že v dnešní době máme možnost svoje dílo vydat, ať už v jakékoliv technické úpravě, v jakémkoliv nákladu, ale měli bychom vědět, co tím chceme říci.

Vzpomínám si, kdysi před lety, když mně vyšla v novinách jedna povídka, že se mě jedna známá čtenářka zeptala, jestli bych se zachoval jako onen hrdina z mé povídky, jestli bych obětoval možnost vlastní seberealizace ve prospěch blízkým lidem?

A myslím si, že v tom je právě ten problém, že jsme zahleděni sami do sebe, do svých světů a ve svých dílech (viz třeba současné filmy) málokdy nahlížíme na svět očima těch kolem nás, nevidíme je, ale pouze sami sebe pokládáme za onen středobod vesmíru.

Někteří z nás potom hledají falešné iluze o světě, utíkají do růžových slůvek poezie najít náplast na křivdy světa. Potřebují skutečně iluzi.

Svět se v posledních letech změnil. Málokdo dnes sáhne po knížce čítající 600 stran, ještě tak nějaké to čtivo typu bulvárních časopisů, kde je všechno „polopatě“ naservírováno, žádné otázky.

Na druhou stranu si myslím, že i v dnešní literatuře vznikají dobrá a hodnotná díla, že i dnes oslovují čtenáře. Pochopitelně že vedle těchto autorů i děl existuje i řada grafomanů, kteří chrlí svoji produkci básní, povídek, fejetonů. Myslíte si opravdu, že třeba básník je schopen napsat každý rok dvě až tři kvalitní sbírky? Já tedy ne.

Tak jsem vám opět nedal odpověď na otázku v titulku. Nakonec na ni si musí každý autor odpovědět sám! Ale pokud máte čas a chuť, přečtěte si celý článek Karly Erbové a třeba napišete i vy do Kobry svoje vysvětlení: Proč píšete? Já se přiznám, že nevím ...

Václav

VÍTE, ŽE ...

- V novinách Obce spisovatelů NOS (š.1(2022) najdete článek Věry Kopecké „Východočechy covid neumlčel,“ se mimo jiné píše o Řehečské slepici, časopisech KOBRA a ČAJ. viz https://obec-spisovatelu-cr.webnode.cz/_files/200000455-b6b4fb6b52/NOS_NEWS_01_2022_STRANKY.pdf
- Přehled literárních soutěží pro rok 2022 detailně zpracovaných Kateřinou Kalivodovou Foltánkovou najdete na stránkách https://drive.google.com/file/d/1_RMMdXP59yy3CoEI5CFH4NqgdSRtf2n/view?ecmid=24
- Povídku Václava France „Padá“ najdete na stránkách nakladatelství BRK. Viz zde: <https://www.nakladatelstvi.brk.cz/obchod/epovidky-zdarma/pada/> Václav

ČAJ č. 185 – MIRIAM ŠUMNÍKOVÁ A IVA CHUCHMOVÁ

Únorový Čaj Vám představuje dokonce dva hosty. Prvním hostem je Miriam Šumníková a jeho sbírka poezie „Černé na bílém.“ V zajímavé knize kombinuje poezii o kotěti a vlastní fotografie.

Druhým hostem je Iva Chuchmová, vítězka loňského ročníku Řehečské slepice v kategorii próza (pod pseudonymem Klára Mráčková). Tentokrát jako ochutnávku ze své tvorby nabízí trojici textů „Perný den,“ „Oni jsou tak pozadu?! A co jako?“ a fejeton „Já mít tak čas.“

Rozhovor poskytla plzeňská autorka Karla Erbová („Mravní zákon nad mou hlavou/ Hvězdné nebe ve mně!“).

Tvorbu regionálních autorů zastupují já svojí básní „Děvka poezie“ a Václav Teslík krátkou ukázkou („Jak předat radost“) z jeho nové sbírky „Sedni si vedle mě.“ Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Viktorie Hanišová – Rekonstrukce

Vydáno: 2019, Host

Román Viktorie Hanišové „Rekonstrukce“ řeší téma neradostné. Hlavní hrdinka Eliška přijde domů, kde najde mrtvou matku a mladšího bratra. Její život „začíná v devíti letech, deseti měsících a sedmi dnech.“ Matka zabila syna a nakonec spáchala sebevraždu. Eliška nic nechápe, žije u své tety, ale není tam šťastná. Navíc se postupně snaží přijít na příčinu selhání matky. Hledá otce a hlavně odpovědi na další otázky jejího dětství.

Po smrti tety se k ní nastěhuje kamarádka Romana, která otěhotní a společně vychovávají Romaninu dceru Haničku. Ani soužití Elišky a Romany není bezproblémové. Eliška studuje na vysoké škole, když potká Davida, který se stane jejím životním partnerem. Má dítě a čeká další, ale právě v té době přicházejí další výčitky a rekonstrukce matčina činu. V románu vystupuje řada postav, které znaly Eliščinu matku. U nich hledá hlavní hrdinka rozřešení, ale mnohdy nachází jen další otázky. Zajímavé jsou pasáže, kdy autorka cituje reálné situace, kdy došlo k vraždám dětí a jejich matek. Zaujala mě tady příhoda, kdy autorka na případu partyzáanky, která nikdy nebojovala, ale žila celou dobu ve vesnici, ukazuje, jak lze manipulovat s lidskou pamětí.

Příběh je plný emocí, tísně a úzkosti. Přiznám se, že se mi místy nečetlo moc dobře, ale kniha je to zajímavá a současná. Třeba v otázce konce světa a dnešní epidemie covidu. Rozhodně to není oddychové čtení. „Rekonstrukce“ je moje první kniha od Viktorie Hanišové. Rád se poohlédnu po dalších, jako např. „Houbařka“ či „Anežka.“ Zvláště když v ohlasech čtenářů nacházím názory, že „Rekonstrukce“ za výše uvedenými trochu zaostává. Rád si udělám vlastní názor. Václav

Novinář **proChor** vypráví. **V sobotu 12. února ve tři hodiny odpoledne v Kavárně Ámos v Jičíně** zážitky z **PUTOVÁNÍ ZA MAGOREM** Cestou zastávka v Krucemburku za malířem Janem Zrzavým, přes Vysočinu do Havlíčkovy Borové za Karlem Havlíčkem. Přes klášter Karmelitánů do Magorova statku ve Vydrří, večer rozhovor s Magorovou dcerou Františkou o jejím oci. Sockou, stopem, pěšky. Vyprávění doloženo světelnými obrazy a živou stylovou hudbou

PŘÍBĚHY Z PŘÍŠEŘÍ PRACHOVSKÝCH SKAL

Netradiční omalovánkový průvodce 2. díl

Folklorista Pavel Kracík pro vás napsal texty, v nichž úročí tři desetiletí svého odborného výzkumu Prachovských skal. Najdete v nich informace, jejichž převážnou část se nikde jinde nedočtete! Staré pověsti a dávná vyprávění, jež se tradovaly o Prachovských skalách a které jako folklorista vyhledal v málo známých pramenech nebo je sesbíral v průběhu let mezi starými pamětníky ještě před tím, než tyto pověsti upadly v zapomnění.

Talentovaná výtvarnice Štěpánka Novotná k nim opět namalovala líbezné ilustrace, v nichž výstižně a současně vtipně zachytila popisované události. Její omalovánky jsou nejen nesmírně půvabné, ale tentokrát i zcela originální. Jsou to nejspíše vůbec první sekvenční omalovánky na světě! Štěpánka Novotná tu uplatnila svůj vlastní nápad, kdy se barevná předloha i černobílá kresba určená k vybarvení navzájem liší, neboť zachycují probíhající děj. Původní texty i originální výtvarné pojetí činí druhý díl netradičního omalovánkového průvodce jedinečným.

Zakoupit ho můžete v Knihkupectví U Pašků na Valdštejnově náměstí, nebo v jičínské pražírně kávy cukráře a kavárníka Pavla Bucharta „BuchART Coffee“ na Žižkově náměstí (U Cipísky).

Jičínská beseda

Literární soutěž POLABSKÁ VRBA 2022 - X. ročník

Soutěž je určena autorům seniorského věku. Vyhlašuje ji Knihovna Eduarda Petišky Brandýs nad Labem - Stará Boleslav. Téma literární soutěže pro rok 2022 je: „POVOLÁNÍ aneb vším čím jsem byl, byl jsem rád ...“ Termín odevzdání soutěžních příspěvků: 31. BŘEZEN 2022 .

Podrobnější informace o soutěži Polabská vrba najdete na našich webových stránkách www.knihovna.brandysnl.cz v záložce Akce (Polabská vrba). Za organizátory Michaela Baštecká, Knihovna Eduarda Petišky, Ivana Olbrachta 36, 250 01 Brandýs nad Labem, tel.: 326 907 150.

ZA STANISLAVEM RUDOLFEM (1932 – 2022)

Když jsem si začal chystat únorové číslo Kobry, připravoval jsem si blahopřání Stanislavu Rudolfovi k devadesátinám, kterých by se dožil 16. února 2022. Leč zpráva o tom, že Stanislav Rudolf zemřel v sobotu 8. ledna 2022, překazila moje plány. A tak místo blahopřání píši vzpomínku na nezapomenutelného autora pocházejícího z našeho kraje.

Stanislav Rudolf byl český spisovatel, scenárista, redaktor, filmový dramaturg, autor knížek pro děti a mládež, původním povoláním učitel. Byl člověk, který nezkažil žádnou legraci. Jsem moc rád, že jsme jej pozvali na Řehečskou slepici v roce 2014, kdy přečetl svůj fejeton a předal Cenu Stanislava Rudolfa autorkám a autorům, které sám vybral.

O jeho smyslu pro humor svědčí i jeho tvorba, stejně tak i mail, který jsem od něj dostal po skončeném ročníku soutěže (moc si jej považují!).

Datum: 13. 4. 2014 10:57:27

Předmět: Řehečská pohoda

Milý pane Franci,

už dlouho jsem neprožíval odpolední hodiny v tak báječném prostředí, jako tomu bylo včera. Viděl a slyšel jsem Řehečskou slepici poprvé - a z jejího výkonu jsem nadšen! Neustále si přehrávám tyto zážitky ve své sklerotické pal..., pardon: hlavě a říkám si: -Ne, to nebyli amatéři. Ale perfektní profíci! Byl bych moc rád, kdybych se mohl příští rok, třeba už jako řadový divák, předávání cen zúčastnit.

Zkrátka: bylo to hustý!

Pozdravuje z Brandýsa na Dlabem

St. Rudolf

Myslím si, že pro nás všechny to byl nezapomenutelný zážitek. Ročník se Stanislavem Rudolfem patří k těm nejlepším v historii soutěže. Ke knihám a filmům Stanislava Rudolfa se budeme stále vracet!

Václav

V sobotu 8.ledna 2022 zemřel spisovatel Stanislav Rudolf.
Vzpomínkové foto Martina Žantovského nám jičínského rodáka,
autora řady knih (Metráček, Údolí krásných žab,
Kopretiny pro zámeckou paní, Operace mé dcery atd.)
zachycuje na Rehečské slepici 2014.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska
Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 23. Číslo 2. Únor 2022.
(5.února 2022)
ikobra.rehec.cz